

На стария дѣдо веднажъ кацна едно врабче на рамото. Дѣдото бѣше добъръ и обичаше птичкитѣ Той се зарадва много и взе птичето въ кѣщи да го нахрани. Хвърли му житни зрънца и му думаше:

— Ние съ бабата сме самички. Нѣмаме си никого — ни деца, ни внучета. Ти ще ни станешъ дете.

Врабчето подскачаше радостно и кълвѣше хубавото едро жито.

Дѣдото се чудѣше, какъ да го зарадва и седна да му направи кафезъ за нощуване.

На другата сутринь дѣдото стана много рано и пуста врабчето, да си играе на свобода изъ двора, а той подкара магаренцето въ планината за дърва.

Въ кѣщи остана бабата. Тя бѣше зла и свадлива, затова не нахрани врабчето, както ѝ бѣ поръчалъ дѣдото, а се въртѣше около огнището и бъркаше каша. Врабчето бѣше много гладно и я молѣше, да му даде малко, но тя не го и поглеждаше. Най-после то не се стърпѣ и клѣвна отъ кашата. Бабата се разфука:

— Ти, лакомия такава, да ядешъ отъ моята каша! Сега ще ти отрѣжа езика.

Тя грабна ножицата и му отрѣза езика.

Врабчето отъ болка заплака. Никога вече нѣмаше да може да чурулика, нито да говори нѣкому. То изхвъркна надалечъ въ планината.

Привечеръ дѣдото се завърна щастливъ отъ планината. Той бѣше радостенъ, защото мислѣше, че неговото врабче ще го посрещне. Потърси го на двора, въ клетката, ала никжде го нѣмаше.

— Бабо, кжде е нашето врабче, — попита той.

— Пусто да ти остане врабчето, изкълва ми кашата, — излъга тя, — и азъ му отрѣзахъ езика.

На стареца се сви сърдцето отъ болка, сякашъ неговия езикъ бѣха отрѣзали. По мръкнало той трѣгна въ планината да търси врабчето.

— Врабче, мое мило врабче, кжде си ти, — викаше той и навлизахе въ планината. По едно време навлѣзе въ високъ гжсталакъ, изъ който изхръкнаха роякъ врабци. Тѣ го посрещнаха съ думитѣ:

— Добре дошелъ, добре дошелъ, дѣдо. Колко хубаво, че дойде. Ето, тукъ е твоето врабче. И, наистина, старецътъ видѣ свое-